

Τον τελευταίο καιρό, τα περισσότερα από τα έγγραφα που πέφτουν στα χέρια μου περιστρέφονται γύρω από ένα και μόνο θέμα, τη λύση της υπαλληλικής σχέσης κάποιου μέλους του εκπαιδευτικού ή του διοικητικού προσωπικού του ΤΕΙ Αθήνας.

Παράλληλα, στα πηγαδάκια στους διαδρόμους, στα διαλείμματα μεταξύ συνεδριάσεων ή μαθημάτων, στα γραφεία των εκπαιδευτικών και του διοικητικού προσωπικού ένα είναι το θέμα που μονοπωλεί το ενδιαφέρον όλων, ανεξαρτήτως βαθμίδας, προϋπηρεσίας, φύλου ή ηλικίας.

Το ασφαλιστικό. Δεν φιλοδοξώ να σχολιάσω από αυτό το βήμα τις πολιτικές, οικονομικές και τις εν γένει κοινωνικές εξελίξεις της πολυσυζητημένης «μεταρρύθμισης» του ασφαλιστικού, διότι, αφενός τα μέσα μαζικής ενημέρωσης έχουν εξαντλήσει το θέμα και δε νομίζω ότι μπορώ να πρωτοτυπήσω προτείνοντας κάτι ριζοσπαστικό και συνάμα γενικά αποδεκτό και αφετέρου θεωρώ ότι μια μεταρρύθμιση οφείλει να προκύπτει έπειτα από ειλικρινή και έντιμο

διάλογο όλων των εμπλεκόμενων φορέων.

Η σημερινή προσέγγιση είναι περισσότερο συναισθηματική.

Όλη αυτή η ασάφεια για το τι μέλλει γενέσθαι έχουν προκαλέσει πανικό σε μεγάλο αριθμό μελών της κοινότητάς μας που βιαστικά κλείνουν τον κύκλο της ζωής τους στο ΤΕΙ προσβλέποντας σε μια ικανοποιητική σύνταξη.

Στην Ελλάδα του 2007 άνθρωποι καταξιωμένοι, με βαθιά γνώση και καλλιέργεια κυριολεκτικά ωθούνται στη συνταξιοδότηση, προκειμένου να εξασφαλίσουν ένα μηνιαίο εισόδημα που σε καμία περίπτωση δεν ανταποκρίνεται στο μέγεθος της πολύχρονης προσφοράς τους και δεν εξαργυρώνει τους κόππους και το άγχος μιας αδυσώπητης καθημερινότητας.

Με λύπη μου διαπιστώνω ότι καθημερινά αποχωρούν από το Ίδρυμα όλοι αυτοί που επί δεκαετίες συγκροτούσαν τον ιστό του άμεσου επαγγελματικού μου περιβάλλοντος. Όλοι αυτοί, με τους οποίους μοιράστηκα την πικρία και τις δύσκολες στιγμές της αμφισβήτησης των

ΤΕΙ αλλά και γιόρτασα τις μεγάλες στιγμές της καταξίωσής τους στην ανώτατη εκπαίδευση.

Αποχωρούν όλοι αυτοί που, με σκληρούς αγώνες και προσωπικές θυσίες κατάφεραν να δώσουν υπόσταση στο όραμά τους για ανωτατοποίηση της τεχνολογικής εκπαίδευσης στη χώρα μας.

Χάραξαν δύσκολη πορεία, έθεσαν φιλόδοξους στόχους και προκάλεσαν την εκάστοτε τάξη πραγμάτων ορθώνοντας το ανάστημά τους και διεκδικώντας το δικαίωμά τους να διαχειριστούν ελεύθερα το κομμάτι που τους ανήκει μέσα στην ευρύτερο χώρο της παιδείας.

Λιθαράκι λιθαράκι έχτισαν το οικοδόμημα που απολαμβάνουν σήμερα όλοι οι νεώτεροι. Ένα Ίδρυμα με δυναμική παρουσία στην ανώτατη εκπαίδευση, με σύγχρονο κοινωνικό πρόσωπο που αφουγκράζεται τις επιθυμίες, τις αναζητήσεις και τους φόβους της νέας γενιάς και επιδιώκει να είναι πάντοτε ένα βήμα μπροστά.

Αισθάνομαι ιδιαίτερη τιμή που για μεγάλο κομμάτι της ζωής μου υπήρξα συνοδοιπόρος τους και λυπάμαι γιατί θεωρώ ότι αφήνουν μεγάλο κενό

αποχωρώντας ενώ ταυτόχρονα δημιουργούν μεγάλες υποχρεώσεις σε αυτούς που θα τους ακολουθήσουν. Δεν πρόκειται απλώς για κενωθείσες θέσεις που προκαλούν προβλήματα στην εύρυθμη λειτουργία του Ιδρύματος και πρέπει άμεσα να πληρωθούν. Πρόκειται για προσωπικότητες που καταξιώθηκαν στο χώρο δίνοντας μαθήματα ήθους και εργατικότητας.

Ελπίζω ότι όλα τα νέα μέλη της κοινότητάς μας θα βαδίσουν με συνέπεια στο δρόμο που αυτοί χάραξαν καλύπτοντας επάξια το κενό που αφήνει η αποχώρησή τους.

Κλείνοντας, εύχομαι ολόψυχα το 2008 να σας επιφυλάσσει, τόσο σε προσωπικό όσο και επαγγελματικό επίπεδο, όσα το 2007 άφησε ανεκπλήρωτα.

Δημήτριος Νίνος
Πρόεδρος του ΤΕΙ Αθήνας

Ο Πρόεδρος
και το Συμβούλιο
του ΤΕΙ Αθηνών
σας εύχονται
Χρόνια ευχάριστη
και
αυτοπεπρωμένα το 2008

Ο Πρόεδρος
και το Συμβούλιο
του ΤΕΙ Αθηνών
σας εύχονται
η νέα χρονιά να είναι γεμάτη
**υγεία, χαρά
και
δημιουργία!**